

Kjole syntes ham hundrede Gange smukkere end nogen af disse papegøjepyntede Damer i Silke og Tyll. Idet han lod sit Blik glide langsomt hen over det hele Selskab — lige oppe fra Provstens og Proprietærernes selvglade Skikkelser og ned til Bøndernes tavse Række — tænkte han paa, hvor forfærdeligt han dog havde ladet sig føre bag Lyset. Han, der havde troet for bestandig at være flygtet bort fra Kultursamfundets Vederstyggelighed — han var jo blot her faldet i Armene paa dette Samfunds Vrægebillede. Eller var der ikke her den samme Lethærdighed, det samme Hovmod, det samme Hykleri?

Bordet hævedes . . . og Gæsterne spredte sig i Værelserne. Damerne slog sig ned i Dagligstuen, mens Herrerne samlede sig i Studereværelset for at ryge.

I Døren til Spisestuen mødtes Frøken Ragnhild og Emanuel.

„Velbekomme!“ udbrød hun livlig og rakte Haanden frem. „De kunde ellers nok have sagt Tak for Mad, synes jeg. Eller finder De maaske ikke, at mit Bord fortjente Ros? . . . Og hvorfor har De hele Tiden været saa ugalant slet ikke at se hen til mig? Jeg vilde drikke et Glas med Dem.“

„Aa . . . jeg saae Dem forresten meget godt. Men Hr. Johansen var saa stærkt beskæftiget af Dem, at jeg ikke nænnede at tage Dem fra ham.“

„Den stakkels Johansen!“ lo hun. „Ham er De dog altid paa Nakken af. Jeg indrømmer, at han er latterlig . . . men Herregud . . . han er alligevel lidt af et Menneske. Han taler dog ikke altid om Køer og Sædpriser. Han er endog en Mand med Smag. Jeg mærkede idag, at han bruger en Parfume, der virkelig slet ikke er ilde . . . og han konverserede mig baade om Wagner og Beethoven. Hvad kan man forlange mere?“

„De har sikkert Ret. Jeg mener ogsaa, at De og Hr. Johansen passer fortræffeligt til hinanden.“

Tonen i Emanuels Svar fik Frøkenen til at rynke paa Brynene. Hun saae paa ham og sagde med Udfoldelse af sin fulde Værdighed:

„De glemmer vist Dem selv, Hr. Hansted . . . Det forekom-